

De les van de bomen

“Het koninkrijk van God bestaat niet uit eten en drinken, maar uit gerechtigheid en vrede en vreugde in heilige geest” (Ro.14:17).

De voedingsmiddelen uit de tijd dat de Schrift werd geschreven, vormen een soort inhoudsopgave van de geestelijke eigenschappen van de (toekomstige) tijd van het Koninkrijk van God. In treffende symboliek wordt ons verteld dat dat een tijd zal zijn dat de zonen van Israël ieder onder hun eigen wijnstok en vijgenboom zullen zitten (Micha 4:4). Dit zal ongetwijfeld letterlijk het geval zijn. Maar de vijgenboom is ook een beeld van de bescherming door een rechtvaardige regering, terwijl de wijnstok staat voor de geestelijke vreugde die de Messias dan zal brengen.

De ‘wijnstok’

God haalde een wijnstok uit Egypte, wierp de natiën uit en plantte de wijnstok (Psalm 80:9). De rest van de psalm beschrijft zijn groei en teloorgang. **leue** beklagt Zich door de mond van de profeet Jeremia:

‘Ik echter plantte u als een gele muskaatdruij, een geheel betrouwbaar zaad; hoe zijt gij Mij dan veranderd in een verbasterde vreemde wijnstok?’ (Jer.2:21)

In zijn gelijkenis van de bomen verklaart Jotam ons wat de functie van de wijnstok is: zowel God (Alueim) als de mens vrolijk stemmen (Richt.9:13). Wij weten dat God maar weini vreugde beleefde aan Israël.

Daarom kon de Messias, toen Hij eenmaal gekomen was, zeggen (Joh.15:1,5,6): *‘Ik ben de ware wijnstok’*.

En tegen Zijn discipelen voegt Hij daaraantoe: *“Jullie zijn de ranken”*.

En van de overigen: *“Als iemand niet in Mij blijft, wordt hij buitengeworpen als een rank en verdort. En men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en hij wordt verbrand”*.

Hoe waar is deze profetie over de ongelovige natie niet gebleken!

De gelijkenis van de slechte pachters (Math.21:33-41) toont aan hoe weinig opbrengst Israël aan **leue** gaf voor Zijn gulle zegen. Maar van de discipelen ontving onze Heer veel vreugde in de dagen van Zijn aardse bediening. Bij hun laatste Pesachmaal, vertelde Hij hun (Mat.26:29): *“Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het koninkrijk mijns Vader”*.

In die Dag zal het herboren Israël eindelijk de vruchten van de wijngaard opbrengen. En op het bruiloftsfeest van **leue** zal Zijn wet worden veranderd in overstelpende vreugde, net zoals op de bruiloft te Kana in Galilea, waar water veranderde in wijn (Joh.2:6-10).

Sommige uit de natiën hebben geen acht geslagen op de woorden die Jezus tot zijn discipelen sprak, dat Hij zou afzien van wijn tot die dag. Zij achtten zichzelf geschikt om de plaats van Israël in te nemen als wijnstok. Maar wij kunnen er zeker van zijn dat Hij de oogst die zij Hem aanbieden niet heeft geproefd of zal proeven.

De ‘Vijgenboom’

In de wijngaard van Israël had God een *vijgenboom* geplant. Zoals al gezegd is de vijgenboom een beeld van de bescherming van *een rechtvaardige regering en politieke zegen*. Maar toen onze Heer kwam, vond Hij er geen vrucht aan. Drie jaar lang keek Hij uit naar de goede, zoete oogst,

die Israël hun God als oogst had moeten opbrengen (Luc.13:6-9). In plaats van echte gerechtigheid vond Hij slechts bladeren, dat waarmee Adam geprobeerd had zich te bedekken, voordat God hem had gekleed met kleding van dierenhuid (Gen.3:7,21).

De laatste opgang van de Heer naar Jeruzalem

Hoe ontroerend en verdrietig zijn niet de gebeurtenissen die zich aan ons oog onttollen bij de laatste keer dat de Heer Jeruzalem binnengaat voor Zijn dood en opstanding. Elke stap, elk incident zet ons een morele waarheid voor ogen. De dag dat de rest van Daniëls profetie over de Messias (=Christus) zou worden vervuld kwam snel dichterbij. De 69 zeventallen waren vervuld juist voor de geboorte van de Christus. Vierhonderddrieëntachtig jaar waren verlopen sinds het woord was uitgegaan om terug te keren en Jeruzalem te herbouwen (Dan.9:25). Die 'era' was vervuld (Marc.1:15). Maar Daniël had verder mogen zien (Dan.9:26): *"En na de tweeënzestig zeventallen (plus de zeven zeventallen voor de herbouw, is samen negenenzestig zeventallen) zal een gezalfde (=Christus) worden afgesneden, terwijl er geen vonnis tegen Hem is"*.

Tijdens de interval tussen het 69^e zevental (jaren) en het 70^e zou Christus worden 'afgesneden', zonder ook maar iets van de aardse heerlijkheid te ontvangen die Hem toekomt als de Messias van Israël. Vlak voordat Hij zou worden 'afgesneden' biedt Hij Zichzelf voor de laatste maal aan de afvallige natie aan als hun Koning.

De 'Wilde Vijg'

Een wilde vijg, Rome, regeerde over Israël. Zacheus, een jood, een oppertollenaar voor de Romeinse bezetter, wilde Jezus zien. Hij klom in een wilde vijg (Gr.:vijg-moerbei, een soort vijgenboom met inferieure vruchten en bladeren als de moerbeiboom). Op die manier stemde hij zijn fysieke omgeving af op zijn morele gesteldheid. Zijn hoge positie, verheven boven zijn volksgenoten, dankte hij aan steun van de onderdrukkers van zijn eigen volk. Daarom waren de eerste woorden van de Heer (Luc.19:5): *"snel, kom naar beneden!"* Het bekleden van een ambt in een vijandig koninkrijk is ongepast als de ware Koning komt!

De vervloeking van de vijgenboom

In Zijn laatste dagen op aarde komt de Heer naar Betfage ('huis-van-de-groen-vijg', Mat.21:1). Maar onrijpe vijgen smaken erg onaangenaam en kunnen Zijn (geestelijke) honger niet stillen. Hij gaat naar Jeruzalem en keert daarna terug naar Betanië ('huis-van-nederigheid', vs17). Als Hij de volgende morgen opnieuw naar Jeruzalem gaat, heeft Hij nog steeds honger. Een vijgenboom hangt over de weg. Naar de goddelijke wet was een tiende van de oogst voor Hem, de grote Wetgever zelf. Maar in plaats van aanspraak te maken op wat naar de wet het Zijne was, stelt Hij Zich op als een arme of vreemdeling en gluurt tussen de takken. Maar vond niets anders dan bladeren. Geen vrucht om Zijn honger te stillen. Daarom zegt Hij (vs.19): *"Niet langer kome vrucht uit jou voort voor de eon"*. En de vijgenboom *verdorde ter plekke*.

Om deze gebeurtenis op waarde te kunnen schatten, moeten we de eigenschappen van de vijgenboom in Israël leren kennen. Over het algemeen zet de vijgenboom ongeveer midden februari vrucht. Dat is ongeveer een maand voordat de bladeren uitspruiten. De vruchtscheuten dragen geen bloesem. Dit uitspruiten gebeurt in wat wij de lente zouden noemen, want als de bladeren uitspruiten is de zomer nabij (Mat.24:32). Maar het moment waarop varieert nogal, omdat het afhankelijk is van plaatselijke omstandigheden: klimaat, bodemgesteldheid en mate van beschutting.

De vroege oogst, een kleine hoeveelheid (de eersteling van 'vroege vijgen', Hos.9:10), wordt normaal gesproken rond juni verzameld. Daarnaast bestaat de 'eerste vijg' of 'groene vijg' (Hooglied 2:13: 'vroege vrucht'). (Hooglied 2:13: 'vroege vrucht'). Dit is een onrijpe vrucht, die in de winter aan de boom blijft. Deze vinden wij terug in de betekenis van 'Betfage', huis van de groene vijg.

De vervloeking van de vijgenboom vond plaats in de week voor het Pascha, dat is rond eind maart/ begin april. Rond Jeruzalem was het erg ongebruikelijk dat een vijgenboom dan al blad droeg. Als een boom toont vroegrijp te zijn door al zo vroeg blad te dragen, mag er zeker ook vrucht worden verwacht, hoewel 'het niet de tijd voor vijgen was' (Marc.11:13). Door een onbekende oorzaak was het blad al uitgesproten. Maar dit was valse schijn: er was geen enkele vrucht om van te genieten. De Heer vond 'niets dan bladeren'.

Desondanks probeerde Israël te doen alsof het eetbare vrucht droeg. Zij matigden zich autoriteit aan alsof zij heersten en uitten beschuldigingen tegen Jezus, bonden Hem en leidden Hem voor aan Pilatus. Zonder druk van de leiders van het Volk zou Rome, in de persoon van Pilatus, de Heer Jezus nooit hebben gekruisigd.

Er was geen vrucht, louter bladeren. Maar de indruk die de bladeren ten onrechte wekten is een prachtig beeld van wat in Israël plaatsvond. Omdat het om valse schijn gaat die niet overeenstemt met de werkelijkheid, moet daaraan een einde worden gemaakt.

Dus klinkt de vloek van de Heer, waarop de vijgenboom vanaf de wortel verdort 'voor de eon' (Mat.21:19). Niet 'voor altijd' of 'voor eeuwig!' Want hoewel Israël als natie verdorde en vruchteloos werd en zelfs zijn blad verloor (zij konden net als Adam, er hun ongerechtigheid niet mee bedekken), hoewel ze als natie verdwenen, lijkt de Dag niet ver meer, dat leue Zijn rechtvaardige heerschappij zal instellen en de vijgenboom Israël overvloedig vrucht zal dragen. De andere volken zullen, hoewel zij hun mond vol hebben van gerechtigheid, nooit de plaats van Israël als leue vijgenboom in kunnen nemen. Zij zijn wild en hun vrucht is van dermate inferieure kwaliteit, dat die waardeloos is voor leue.

Als nationale *gerechtigheid* en nationale *vreugde* worden uitgebeeld door de vrucht van de vijgenboom en van de wijnstok, wat is dan het beeld van *vrede*, de laatste van de kenmerken van Gods Koninkrijk die in Rom.14:17 worden genoemd?

De 'olijfboom'

Vrede wordt gesymboliseerd door de Olijf-boom. Sinds de duif terugkeerde naar Noach met een olijfbblad, is de olijftak een symbool voor voltooid gericht. Dat is de betekenis van de bladeren. Maar de vrucht is nog veel betekenisvoller. De olie die wordt gewonnen uit de olijf is de bron van goddelijke verlichting. Het licht waarbij IEUE's heerlijkheid in de tabernakel gezien mocht worden, kwam van een lamp die uitsluitend mocht branden op olijfolie. Deze olie is bij uitstek het symbool van heilige geest. Zij werd gebruikt als zalfolie en was een beeld van de geest die Hij uitgoot op hen die werden gezalft. Dit laatste geldt in onbeperkte mate voor Zijn Gezalft (Messias), Jezus.

Hierdoor ontvangt de olijfboom de eerste plaats onder de bomen. En inderdaad was deze hun eerste keus als koning (Richt.9:8). De gerechtigheid van de vijgenboom is goed en aangenaam voor de mens. Maar wat schiet God ermee op als de mens rechtvaardig is? De messias is de ware wijnstok en zowel God als de mens kunnen zich in Hem verheugen. En zowel God als de mens

worden verheerlijkt door de geest waarvan olijfolie het symbool is. Dat is hét grote punt van Rom. 11: Gods heerlijkheid. Nationale gerechtigheid of vreugde zijn hier niet in beeld. Maar: door de olijfboom is Gods Naam zéér verhoogd onder de natiën

Israël - de olijfboom

Voor de verzoening werd bekend gemaakt, was het beeld van de olijfboom beperkt tot Israël. En zelfs nu nog vormen zij de wortel en stam en sommige scheuten. Alle goddelijke licht kwam in de wereld door hen. Onze Heer kon tegen Zijn discipelen zeggen (Mat. 5:14): 'Jullie zijn het licht van de wereld'. Aan de Joden waren de uitspraken Gods toevertrouwd (Rom. 3:2). De heilige Schriften, die hun als een schat waren toevertrouwd, zijn de bron en de kracht van de goddelijke openbaring.

De 'wilde scheuten' geënt

De andere natiën worden nooit voorgesteld als een gecultiveerde olijf. Zij zijn 'wild'. De vrucht van de wilde olijf geeft geen lichtgevende olie. Toch heeft God wilde loten op de gecultiveerde olijf 'geënt' op de plaats van sommige takken die werden weggebroken (Rom. 11:16-24).

Als men een tak van een wilde vijg zou enten op een gewone vijgenboom, zou dat het einde betekenen voor beide. Evenmin is het mogelijk een wilde druif te enten op een goede wijnstok, wil men goede wijn verkrijgen. Zo is het ook onmogelijk voor de natiën om de plaats van Israël in te nemen en druiven te produceren die geschikt zijn om te persen. Maar vreemd genoeg is God wél in staat geweest wilde olijscheuten te enten op de gecultiveerde olijf, die vruchten produceren die de kostbare olie bevatten.

uit de natiën kwamen geen aardsvaders, profeten of apostelen voort. De wortel en stam blijven hetzelfde. Maar van de oorspronkelijk takken zijn er slechts enkele over, de overgrote meerderheid bestaat nu uit wilde loten. Enkele zonen van Israël zijn verlicht door Gods geest en houden zich openlijk aan Zijn Woord. Maar los van deze opmerkelijke uitzonderingen gebruikt God nu de andere natiën om de kennis van Hem uit te dragen.

De filosofieën van Egypte, Griekenland en India zijn niet in staat ook maar een sprankje licht te verspreiden. Slechts wanneer de natiën de waan loslaten en het licht van de waarheid van hét Boek aanvaarden, dat ooit de exclusieve trots van Israël was, kunnen zij de ware olie uit de wortel van de gecultiveerde olijfboom trekken.

Zo zien wij dat de rechtvaardige regering over deze aarde, zoals nu uitgebeeld door de vijgenboom, nooit is overgegaan op enig ander volk. Ieder nieuwe poging daartoe heeft de mensheid alleen maar verder van huis gebracht, verder weg van de milddadige alleenheerschappij die de aarde zal genieten onder de regering van Israël en zijn Messias. Evenmin is de vreugde van dat Millennium al waar geworden. Maar er is één grote weldaad, die al wel het deel van de natiën is geworden. God behandelt hen niet langer als Zijn vijanden. Sterker nog: Hij vertrouwt hun Zijn meest kostbare geschenk toe: Zijn uitspraken. Het licht heeft Israël verlaten en verblijft onder de vreemdelingen. De natiën vormen Gods getuigenis op aarde.

De aarde gezegend door Israël

Voor de individuele gelovige overtreft de huidige tijd van genade het toekomstige Koninkrijk op aarde verre. Maar dit is niet het uitgangspunt voor Romeinen 11. Daar gaat het om natiën, niet om het individu. Als Israëls krenking, gezien in de context, de rijke zegen aan de wereld bracht die

het gevolg is van de Verzoening, hoe veel te meer zal deze aarde dan niet gezegend worden wanneer Israël wordt gezegend!

Aardse, dat is fysieke zegen wordt gegeven áán en dóór dit volk. Het is zinloos buiten hen om zegen te verwachten. De verzoening leidt tot het aardse teboven gaande, geestelijke zegeningen, maar belooft geen tijdelijke, aardse voorspoed. Zij geeft een kracht die een beproeving verandert in een vreugdevolle gebeurtenis. Toch worden beproevingen niet van ons weggenomen. Israël zal zich in het toekomstige tijdperk niet verheugen over beproevingen, want die zullen dan een teken van goddelijke ongenoegen zijn. Maar in deze eon kunnen ze een teken van Zijn gunst zijn!

We zien dus dat de verzoening weliswaar al tot stand was gebracht door de dood van Gods Zoon, maar pas effectief kon worden toen Israël terzijde was gesteld. Wij ontdekken dat de verzoening vrede tot stand heeft gebracht tussen God en de natiën, maar niet de gerechtigheid en vreugde van het Millennium, die alleen door bemiddeling van Israël kunnen komen. De natiën is Gods Woord toevertrouwd, zolang zij dat Woord vasthouden en zijn licht breed laten schijnen.

De natiën 'staan in het geloof'

Een tijd lang zwaait genade de scepter en onderhouden de natiën Gods getuigenis op aarde. 'Julie staan door het geloof' (Rom. 11:20). Als wij de positie willen weten die de natiën in de huidige tijd innemen gelet op de verzoening, hoeven wij slechts hun houding ten opzichte van Gods Woord te onderzoeken. Zolang zij God geloven, is alles goed. Maar als zij weigeren Hem te geloven, worden zij weggehakt uit de olijfboom en verliezen de bevoorrechte plaats die zij zo lang hebben ingenomen.

Het geloof wankelt

Een beknopt overzicht van de geschiedenis van het christendom laat zien dat die niet anders is dan een aaneenschakeling van afvalligheden, waarin zo nu en dan een zwakke poging wordt ondernomen om tot de waarheid terug te keren. Maar nog niet eerder is een zo complete afval te zien geweest als in onze tijd, zelfs in die instellingen die hun ontstaan danken aan het terugkeren tot Gods Woord.

De gezonde leer wordt niet meer getolereerd. Leraars proberen de massa naar de mond te praten, terwijl zij de levenbengende waarheden van Gods genade bedekken en veroordelen. De mensen geven de voorkeur aan mythen boven Gods geweldige boodschap. Daarom moeten wij het Woord herauten, erin staan, gelegen of ongelegen, aantonen, weerleggen, aansporen, met alle geduld en onderwijzing (2Tim.4:2-4). Het grootste gevaar voor wie Gods Woord liefhebben ligt niet in de bijtende kritiek, niet in hen die op hen gevoel leven, maar in de invloed van hen die als verdedigers van het ware geloof in alle oprechtheid pogen wat zij zien als dwaling tegen te werken.

Gods Woord - onze enige Gids

De veilige haven is slechts te vinden in het (h)erkennen van de overheersende afval. Dan kunnen wij leren alle menselijke autoriteit, bijgeloof en traditie te negeren, zodat wij ons geloof louter en alleen funderen in de feiten van het Woord.

Wij sluiten onszelf daarbij niet uit van de lijst van mensen die niet moeten worden gevolgd. net als ieder ander zijn wij slechts mensen. Maar wij hopen dat wie dit lezen ons het hoogste compliment kunnen geven dat mogelijk is: dat de inhoud van onze boodschap een terugkeer is tot Gods Woord en dat wij onze lezers onpartijdig en waarheidsgetrouw de feiten presenteren zoals

zij in de oorspronkelijke tekst worden aangereikt. Los van deze feiten is een terugkeer tot Zijn Woord onmogelijk, evenals ontsnappen aan de overheersende afval.

De laatste dagen van de verzoening

Afsluitend concluderen wij dat de hoofdstroom van de vele verschillende bewegingen van de moderne tijd zich weg van Gods Woord beweegt. De een na de andere beweging is ontstaan uit een verlangen naar herstel van de waarheid. Maar net als bij eb stromen de opkomende golven sneller terug dan zij komen. Het geloof blijft achter als een gestrand schip.

Christus werd gekruisigd temidden van Gods uitverkoren volk. Evenzo wordt het geloof gekruisigd temidden van zijn verklaarde en belijdende vrienden.

De verzoening heeft haar loop zo goed als gelopen. De tijd lijkt nabij dat de ongelovige natiën uit de olijfboom worden weggehakt!

A.E.Knoch